

РЕШЕНИЕ

№ 249

гр. София, 05.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 74 СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: МАРИЯ Т. ДОЛАПЧИЕВА

при участието на секретаря СОНЯ Д. КОНСТАНТИНОВА
като разгледа докладваното от МАРИЯ Т. ДОЛАПЧИЕВА Гражданско дело
№ 20231110118967 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба на з срещу с, с която са предявени установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 410, ал. 1 КЗ, вр. чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата в размер на **508,69 лева**, представляваща регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение и ликвидационни разноски по имуществена застраховка „Каско“ за вреди на МПС „Форд Фиеста“ с рег. № „, причинени при ПТП, настъпило на 07.05.2018 г. в гр. София, на ул. „88-ма“ пред № 2, поради попадане на автомобила в необезопасена и несигнализирана дупка на пътното платно, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК - 20.02.2023 г., до изплащане на вземането, както и сумата в размер на **155,02 лева**, представляваща обезщетение за забава за периода от 02.02.2020 г. до 02.02.2023 г., за които вземания е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 8859/2023 г., по описа на СРС, 74 състав.

Ищецът твърди, че в срока на застрахователното покритие по договор за имуществена застраховка „Каско“ за вреди на МПС е настъпило събитие – ПТП, в причинна връзка с което са причинени щети на застрахования автомобил. Поддържа, че щетите са на стойност 508,69 лева, като в този размер е изплатил застрахователно обезщетение, след което в негова полза е възникнало регресно вземане срещу прекия причинител на вредата за платеното обезщетение. Твърди, че причина за ПТП е попадането на автомобила в необезопасена и несигнализирана дупка на пътното платно, поради което виновен за настъпването на щетите бил ответникът, чието задължение било да стопанисва, поддържа и ремонтира общинските пътища. По така изложените съображения предявява разглеждания иск и моли да бъде уважен.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника с, с който оспорва предявения по основание и размер. Твърди липса на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Каско“. Оспорва наличието на причинно-следствена връзка между вредите и настъпилото ПТП, както и размера на твърдените вреди. Оспорва механизма на ПТП. В условията на евентуалност навежда възражение за съпричиняване от страна на водача на увреденото МПС, изразяващо се в несъобразяване поведението на

водача на МПС с пътната обстановка. Моли за отхвърляне на предявените искове.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 235 ГПК във връзка с посочените от страните доводи, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От представените по делото писмени доказателства - застрахователна полица № 93001810005089 от 16.01.2018 г., се установява, че към датата на настъпване на ПТП – 07.05.2018 г. между ищеца и собственика на МПС „Форд Фиеста“ с рег. № , е било налице валидно правоотношение по договор за имуществена застраховка „Каско“. Не се спори между страните, а и от неоспореното и прието по делото преводно нареждане се установява, че ищецът е заплатил на 22.07.2019 г. застрахователно обезщетение по процесната щета в общ размер на 508,69 лева. Освен това по делото са представени общи условия на „ЗК Лев Инс“ АД за застраховка на моторни превозни средства „Каско“, от които е видно, че покритието обхваща щети, причинени при пътнотранспортно произшествие – по време на движение и/или в паркирано състояние.

При съвкупната преценка на събраните по делото доказателства – уведомление за настъпило застрахователно събитие, протокол за ПТП № 1694278 от 07.05.2018 г., опис-заключение, доклад по щета, се установява, че на 07.05.2018 г. в гр. София, в кв. „Симеоново“, при движение по ул. „88-ма“ с посока от ул. „86-та“ към ул. „Шумако“ и на кръстовището и срещу № 2 в района на кръстовището с ул. Петър Иванов Кюсеианов“ процесното МПС „Форд Фиеста“ с рег. № , преминало през необезопасена и необозначена дупка на пътното платно. Така описаният механизъм се установява освен от събраните писмени доказателства, но и от показанията на свидетеля Р. Р. Т., управлявал процесното МПС при настъпване на ПТП, който описва настъпването на събитието, като посочва, че с процесното МПС е преминал през дупка на пътното платно, при което са причинени щети на посоченото МПС. Не е налице основание показанията на свидетеля да не бъдат взети предвид, доколкото същите са последователни, непротиворечиви и добросъвестно дадени. В тази връзка следва да бъде посочено, че в същия смисъл е и отбелязването в протокола за ПТП съставен от служител на МВР, след като е посетил мястото на произшествието и е възприел процесната неравност (дупка). В същия смисъл относно механизма на ПТП е и посоченото от вещото лице в неоспореното заключение на автотехническата експертиза, което съдът намира за компетентно, пълно и обективно изготвено. Съгласно заключението щетите по МПС „Форд Фиеста“ с рег. № , за които ищецът е изплатил обезщетение, са причинени в резултат на процесното ПТП.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 410, ал. 1 КЗ ищецът, заплатил обезщетението за причинените вреди, има право да иска възстановяването им от този, който виновно ги е причинил. В случая между страните не се спори, че процесният участък е част от общински път по смисъла на чл. 3, ал. 3 от Закона за пътищата, поради което и на основание чл. 19, ал. 1, т. 2 и чл. 31 ЗП задължен да осъществява дейностите по управлението му е именно с. Същата е била задължена съобразно чл. 13 ЗДвП да означа необезопасената дупка с необходимите пътни знаци с оглед предупреждаване на участниците в движението. Общината като юридическо лице осъществява дейностите по чл. 31 ЗП и чл. 13 ЗДвП чрез своите служители или други лица, на които е възложила изпълнението. В конкретния случай именно бездействието на последните по необезопасяването на пътя е довело и до неизпълнение на задължението по чл. 31 ЗП и чл. 13 ЗДвП, поради което и на основание чл. 49 ЗЗД ответникът носи отговорност за причинените при процесното ПТП вреди, свързани с неизпълнение на задълженията на неговите служители или други изпълнители. При това положение се налага извод, че ищецът има основание за суброгация в правата по чл. 49 ЗЗД на застрахования при него собственик на увреденото МПС срещу ответника.

Неоснователно и недоказано е възражението на ответника водачът на увреденото МПС да е допринесъл за настъпване на ПТП, тъй като е управлявал процесното МПС с несъобразна скорост. Съобразно чл. 51, ал. 2 ЗЗД основание за намаляване на размера на отговорността на делинквента е, ако и пострадалият е допринесъл за настъпването на вредите. Такова съпричиняване е налице, когато освен с поведението на делинквента увреждането се намира в пряка причинно-следствена връзка и с поведението на самия

увреден. Съпричиняването има обективен характер, като от значение е единствено наличието на такава обективна причинно-следствена връзка, а е ирелевантно субективното отношение на пострадалия /т. 7 от ППВС № 17/18.11.1963 г./ Принос по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД е налице винаги, когато с поведението си пострадалият е създал предпоставки за възникване на вредите или е улеснил механизма на увреждането, предизвиквайки по този начин и самите вреди.

Съобразно установената практика по доказателствената тежест на възражението за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадащото лице (Решение № 27 от 15.04.2015 г. по т. д. № 457/2014 г на ВКС, II ТО; Решение № 205 от 30.03.2015 г. по т.д. № 2976/2013 г. на ВКС, II ТО и др.) съдът намира, че ответникът не доказва при дължимото от него главно и пълно доказване наличие на съпричиняване. В случая не се установи в хода на производството водачът на увреденото МПС да е управлявал автомобила с несъобразена скорост, нито че именно това обстоятелство е било причина за настъпването на ПТП. По делото не са представени доказателства, въз основа на които да се приеме, че водачът на процесното МПС не е спазил установеното в [чл. 20, ал. 2 ЗДвП](#) изискване за съобразяване на поведението си като водач с пътните и метеорологични условия.

По въпроса в какъв размер е възникнало регресното вземане на ищеца, следва да бъде съобразена съдебната практика, съгласно която при съдебно предявена претенция съдът следва да определи застрахователното обезщетение по действителната пазарна стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие, като ползва заключение на вещо лице. Съгласно заключението на автотехническата експертиза стойността на ремонта на причинените щети, определена по средни пазарни цени към датата на ПТП, възлиза на 681,12 лева. Регресното вземане възниква в размера на по-малката от двете суми – на действителните вреди и на извършеното плащане /508,69 лева/ - в случая - на извършеното плащане. При това положение се налага извод за основателност на предявения иск, поради което същият следва да бъде уважен изцяло.

По иска с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да установи наличието на главен дълг и изпадането на ответника в забава, в случая и с оглед разпоредбата на чл. 84, ал. 2 ЗЗД – отправянето на покана и получаването □ от ответника. Между страните не се спори, а и от представената по делото покана по регресна претенция се установява, че ответникът е получил покана за заплащане на процесната сума на 14.10.2019 г. Ето защо съдът намира, че с оглед доказването на главния дълг и получаването на съобщението от с, ответникът е изпаднал в забава и дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва, което определено по реда на чл. 162 ГПК за процесния период от 02.02.2020 г. до 02.02.2023 г. възлиза на сумата от 155,02 лева в какъвто размер е и предявеният иск. При това положение акцесорната претенция на ищеца за обезщетение за забава в размер на 155,02 лева за периода 02.02.2020 г. до 02.02.2023 г. се явява основателна и следва да бъде уважена изцяло.

По разностите:

При този изход на делото на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да бъдат присъдени своевременно поисканите и направени разноски в общ размер на 545 лева, от които 25 лева – платена държавна такса, 350 лева – депозит за вещо лице, 70 лева – депозит за свидетел и 100 лева – юрисконсултско възнаграждение.

В полза на ищеца следва да бъдат присъдени и направените разноски в заповедното производство в общ размер на 75 лева, от които 25 лева - платена държавна такса и 50 лева – юрисконсултско възнаграждение.

С оглед изхода на спора разноски в полза на ответника не се дължат.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от з, с ЕИК „, искове по реда на чл.

422 ГПК, че с, с БУЛСТАТ , и с адрес в гр. София, улица „Московска“ № 33, дължи на з, с ЕИК , и със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Симеоновско шосе“ 67А, на основание чл. 410, ал. 1 КЗ, вр. чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД сумата в размер на **508,69 лева**, представляваща регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение и ликвидационни разноси по имуществена застраховка „Каско“ за вреди на МПС „Форд Фиеста“ с рег. № „, причинени при ПТП, настъпило на 07.05.2018 г. в гр. София, на ул. „88-ма“ пред № 2, поради попадане на автомобила в необезопасена и несигнализирана дупка на пътното платно, ведно със законната лихва от 20.02.2023 г. до изплащане на вземането, както и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата в размер на **155,02 лева**, представляваща обезщетение за забава за периода от 02.02.2020 г. до 02.02.2023 г., за които вземания е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 8859/2023 г., по описа на СРС, 74 състав.

ОСЪЖДА с, с БУЛСТАТ , и с адрес в гр. София, улица „Московска“ № 33, да заплати на „Застрахователна компания Лев Инс“ АД, с ЕИК , и със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Симеоновско шосе“ 67А, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата в размер на **445 лева** – разноси в исковото производство и сумата в размер на **75 лева** - разноси в заповедното производство.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____